

Když máme někoho rádi a chceme mu prokázat úctu, i dnes si před ním s radostí klekneme. A na druhou stranu, když máme strach, tak řekneme, že se nám klepou kolena, což je určitý výraz strachu, hrůzy, úzkosti. Když se modlím a klečím, je to **gesto silného odevzdání se Kristu a když se ještě skloním, je to skutečně nastartování intenzivní modlitby.**

V pokleku se ve mně lépe usídluje Boží pravda a na druhou stranu z člověka vychází touha být v souladu s Pánem, abych mu rozuměl, abych se do toho pustil, co mi nabízí Pán. Pokleknutí je také výraz uznání vlastní hříšnosti, ubohosti. Křesťané v prvotní církvi neklečeli. Klečení bylo na počátku spojeno s pokáním a až ve středověku to bylo ve spojení s úctou. **Ve mši svaté je pokleknutí, klečení spojeno s úctou vůči eucharistii, při příchodu a odchodu ze mše svaté, při proměňování z úcty klečím. Je to úkon víry.** Je to určité vyznání, že Bůh je mým Pánem a já chci jít za ním. Při křtu jsme ponořeni do vody, umíráme, abychom mohli vstát a zrovna tak i pokleknutí je symbolem smrti mého já, abych mohl opět vstát s Pánem a žít jeho život. Když vstoupím z pokleknutí, tak je to symbol účasti na smrti a zmrtevýchvstání Kristově, že se skrze mě šíří tato síla. Je to pohyb skrze mne: „Vzhůru srdce“ je to symbol života, vztahu s Kristem.

Richard Rohr

Tradice

Jsme povoláni znát Boha osobně, ale v podstatě jsme bytosti sociální. Kdo jsme, se dovídáme pouze v kontextu druhých, v kontextu života v rodině, v komunitě. Máme snad být tak arogantní a říci, že všechna předchozí století křesťanů a židů Pána neznala, neposlouchala a nenásledovala? Začala snad křesťanská historie v Americe? Mou konverzí? Nebo ve Waco v Texasu kolem roku 1962?

Proto je tradice církve tak důležitá. Stojíme na ramenou všech moudrých lidí a světců minulosti. Toto je pravá Tradice. Některé historické události byly snadno předávány jako univerzální tradice, nicméně nejsou to konsistentní a koherentní vzorce. A tak potřebujeme „Tělo“, aby nás udržovalo za hranicemi kulturní arogance a poutalo nás ke všem předkům. Nikdo nemůže každý začínat od nuly.

A tak mnohé skupiny – pouliční kazatelé, různí „Ježíšovi“ lidé – postrádají smysl pro „Tělo“, smysl pro to, že stojíme na ramenou minulosti. Mají svůj božský okamžik a pokoušejí se postupovat vpřed jednoduše na základě své soukromé zkušenosti a „Knihy“. Malé skupiny následovníků jsou pak často natolik podobně naladěny, že ztrácejí smysl pro širší moudrost, dějiny a kultury staletí. Můžeme očekávat, že budou znovu a znovu vyzdvihovat místní vládu nad

univerzální dobro a proti němu. Nazýváme to občanským náboženstvím, kde se Kristus stává kmenovým Bohem a církev ozvučnou skříní státu. Jak katolíci, tak protestanti mají na tomto fundamentalismu svou vinu. *(meditace pro pátek 23. týdne v mezidobí)*

Ladislav Kubíček

Nechat se rozdávat Duchem

Bez dýchání nelze žít. Je možné rozdávat druhého člověka a zachránit mu život. Je možné nechat se rozdávat dechem Božím – Duchem svátým, ale vyžaduje to svobodnou vůli. Bůh nemůže vzít své slovo zpět, nemůže nám naši svobodnou vůli odebrat. Všemohoucí Bůh je paradoxně v této sféře bez moci, zatímco omezený člověk má neomezenou moc se rozhodnout. Právě v tom spočívá velikost člověka – ve všem je omezen, jen ve svobodné vůli ne. Ani malé dítě se nedá přinutit, aby mělo někoho rádo. Když řekne ne, stojí si za tím a nechá se i seřezat. Řekne-li člověk Bohu „ano“, okamžitě proniká životodárný dech Boží celou jeho bytostí a má plnou moc dělat si s ním, co chce. A dělá jeho věci velké! Duch svátý se trvale šíří vesměrem, a nenarazí-li na překážku svobodné vůle, proniká dál. Najde-li souhlas, působí. Čím intimnější vztah navážeme s Duchem svátým, tím kvalitnější životní dílo vytvoříme. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)*

Myšlenky na měsíc září

Joseph Ratzinger: Bůh a svět

1. Bůh tu není jako četník nebo soudce, aby nám dával tresty nebo pokuty. Ale v zrcadle víry a úkolu, které mám, musím každý den přemýšlet o tom, co je v pořádku a kdy něco nehrálo.

2. Boží řeč je tichá. Ale dává nám mnohé pokyny. Právě zpětně lze poznat, že Bůh námi pohnul skrze přátele, knihu nebo i prostřednictvím domnělého neúspěchu, či dokonce nehody.

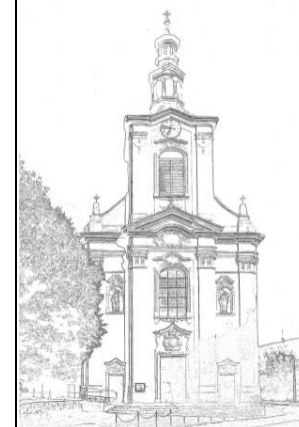
3. V noci, když člověk nemůže najít klid, bych doporučil růženec. Když se člověk znovu a znovu přidržuje jeho slov, zbavuje se postupně myšlenek, které ho souží.

4. Problémy nás mají vychovávat, abychom je uměli zpracovávat. Zatvrdit se, stát se nepřístupným, by znamenalo ztrácet lidskost a schopnost cítit – i vůči ostatním.

5. Podíváme-li se na Krista, on je ten, který soucítí, a tím je pro nás vzácný. Soucítění, zranitelnost, patří ke křesťanovi. Člověk se učí přijímat rány, žít i se zraněními a nacházet v tom nakonec hlubší uzdravování.

Václav č. 28 (2021)

5. 9. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

23. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
X	8:00	8:00	8:00	16:30	X	9:30

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- **Mše sv. za Zdeňka Kaplíře ze Sulevic** dne 11. 9. 2021 v 11:00 v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově.
- **Diecézní pouť rodin** v Doksanech 11. 9. 2021, **mše sv.** bude v 11:00, hl. celebrant **P. Mgr. Petr KALAS SDB.**
- **28. 9. 2021 Svatováclavská poutní mše** v 10:30 v kostele sv. Václava, hl. celebrant **P. Mgr. Jindřich Zdík Miroslav JORDÁNEK O.Praem.**, po mši ve 12:00 bude na náměstí žehnutí opravené sochy sv. Václava.
- Připravujeme **Kurz Alfa**, předpokládaný začátek od **30. 9. 2021** ve čtvrtek od 18:30 nebo 19:00.
- **Meditace s varhanní hudbou** – kostel sv. Václava, v pátek 10. 9., 17. 9. a 24. 9. 2021 v 17:15.
- V Lovosicích se schází skupina **Anonymních alkoholiků** – pokud víte o někom, kdo by potřeboval tento druh podpory, tak podrobnější informace je možno získat na ŘK farním úřadě.

Postoje při liturgii

Společně postoje, které všichni účastníci při mši svaté zachovávají, jsou znakem vzájemného společenství a jednoty bohoslužebného shromáždění. Vyjadřují totiž smýšlení i city účastníků a podporují je.

Stání

Při liturgii, když stojíme, je to vyjádření respektu, úcty a radosti, že jsme zde spolu s Ježíšem. Zůstáváme stát, protože máme před sebou někoho, koho **máme rádi**, na kterém nám **opravdu záleží**, kdo **dává plnost** mému já. Když je člověk před svým Bohem, povstane a stojí, aby mu tímto postojem vyjádřil, že **On je můj jediný Pán**. Tento postoj člověka před Bohem je vždy vyjádřen postojem už v SZ. Abrahám stojí před Hospodinem. Mojžíš stojí u hořícího keře. A ještě mu Hospodin říká: „Vyzuj své opánky, stojíš na posvátné půdě.“ Představme si, že přijde někdo, koho mám rád, na kom mi záleží, nebo mám k němu velkou úctu. Když v této chvíli sedím nebo ležím, jakmile tohoto člověka spatřím, vstanu. Je to moje přirozená, okamžitá reakce. Vstávám proto, abych mu **projevil úctu, abych mu naslouchal, abych mu odpověděl na jeho příchod, vyjádřil radost a lásku**. Pokud mi na té osobě nezáleží, tak klidně ležím dál a dívám se na televizi, dívám se do počítače a je mi úplně jedno, kdo přišel.

Stání je postoj člověka před Bohem. Je to určitý symbol pozornosti, změny. Také Izraelité při modlitbách stáli. Tím, že stojíme v určitých částech mše svaté, má to velký význam, zvláště ve chvíli, kdy **vyznáváme víru v credu**. Tímto gestem prohlašujeme, že **pravda, která teď přichází, a já se jí zúčastňuji, je mým světlem a je to jakési pouto přátelství mezi mnou a Kristem**. Tím, že stojím, zvláště na začátku mše svaté, to je jako když vyskočím ze židle, protože právě vstoupil někdo, komu na mě záleží. Doslova vyskočím, abych vyjádřil svým bytím vděčnost. Když stojím, tak jsem schopen vykročit. Tzn. jsem schopen se vzbavit a uvědomit si, že tento postoj ovládám, že já jsem skrze svou vůli dal pokyn ke změně svého těla, ovládám ho, mám své tělo ve svých rukou, zpozorním. Jsem bdělý, doslova napnutý, pohotový k činu. Není mi to jedno, nebo nejsem někde vyvalený na židli či v lavici. **Stání při liturgii je vyjádřením bdělosti, činnosti, připravenosti**. Vyjadřuje to z mé strany určitou akci.

Zkoušeli jste se modlit ve stoje? Jinak se modlí, když stojím, jinak když klečím a jinak když sedím. Když člověk stojí a modlí se, tak jej to určitým způsobem uvolňuje, ale také více sjednocuje myšlenky. Když řekneme, že stojíme, znamená to, že stojíme pořádně – ne, že se opírám.

Je to stání, které skutečně ovládám, a taková by měla být také moje modlitba. Uctívá, uvolněná, ale také zároveň pevná, připravená k činu. **Stání při mši svaté vyjadřuje radost ze setkání, že jsme spolu, že jsem skutečně sám sebou v živém rozhovoru s Bohem. Můžeme říci, že je to oslavné gesto. Stání je výrazem úcty a ochoty vůči Bohu.**

Sezení

V prostoru každého kostela jsou vždy místa k sezení. **Sezení je gesto, výraz klidu a důstojnosti. Něco očekávám, naslouchám. Sezení je výraz pohody, uvolněnosti, možná i odpočinku.** Apoštolové seděli u nohou Ježíšových a naslouchali. Také Marie naslouchala Ježíši, seděla u jeho nohou. **Sezení je vždy o naslouchání, zklidnění se a přijímání druhého.** Také při čteních mše svaté sedíme u nohou Ježíšových a nasloucháme, jako apoštolové. **Sezením vyjadřujeme touhu, že Bůh může ke mne promlouvat a já ho slyším. Abych načerpal to, co se dotýká mého srdce. Jsou to hodnoty, na kterých můžu budovat svůj život.** Když k nám přijde návštěva, nabídneme jí místo k sezení, přisedneme k nim a povídáme si, popřípadě jim něco dobrého nabídneme. **Sezení vyjadřuje určitou touhu po společenství.** Je to úplně něco jiného, když si povídáme ve dveřích nebo s někým na chodníku na ulici. Na mnoha místech v evangeliích se píše, že Ježíš se posadil, posluchači se také posadili a učil a ostatní mu naslouchali. Když sedíme v kostele, při mši svaté, tak prožíváme určitý pokoj, a to v nás má povzbuzovat právě tento pokoj, který přichází od Pána. Toto zastavení se a dotyk, vztah mezi člověkem a Bohem nás má oživovat. Služebník před Pánem vždy stojí, to je ten postoj prosby, díkuvzdání, rozhovoru, jako když bratr a sestra spolu sedí, když si spolu povídají. **V SZ sedí ten, kdo je svobodný vůči Bohu.** Pán sedí na svém sedadle. Služebník stojí a naslouchá. Hospodin sedí na trůně. Proto Židé při modlitbě vždy stojí. Hospodin jako soudce také sedí a při rozsudku se vstává. My, křesťané, jsme bratři a sestry. Ježíš je náš bratr, ale také pán, proto se střídá sezení a stání při mši svaté.

Klečení usnadňuje naslouchání a přijímání slova od druhého, ať přichází odkudkoliv. Podporuje to také určitou pozornost, vnitřní usebranost. Sezení tako vyjadřuje pocit odpočinku, do kterého se tělo ponoří, zvláště když jsme unavení, také při mši svaté zdřímneme. **Když se posadíme v Božím domě, ať je to při mši svaté, nebo tehdy když se v kostele nic neděje, tak tím projevují touhu, aby ke mne Bůh mluvil.** Je to určité pozvání, aby Pán přišel a zjevil se. Mimo to přichází také určitý pocit klidu a odpočinku, který mi umožňuje vytvořit podmínky, abych mohl přijmout Božího ducha s otevřeným srdcem. Je to dá se říct nejpříznivější pozice pro

přijímání slova, myšlenky atd. Tento postoj také přechází následně v klidné rozhodnutí konat dál. Sezení také vyjadřuje touhu po společenství. Např. v Janově vyprávění o setkání se samaršskou ženou, kdy se unavený Ježíš podsadil u studny. Odpočívá, aby mohl sdělit pravdu tomu, kdo je ochoten naslouchat. Když je srdce naplněno čímkoliv, má potřebu, takřka naléhavou potřebu, si sednou s kamarádem, kamarádkou a říct to. Jakoby toužíme, prahneme, abychom to řekli druhému. Usednutí také vyjadřuje jakoby to konečné společenství v Bohu. Po akci si sedneme, odpočívám, je nám dobře. Je to symbol touhy po věčnosti. Víme, že po slově, které slyšíme při liturgii, bude následovat (mela by) plnost radosti, protože duše je spojena s Bohem. A na věčnosti to tak bude stále.

Když končí mše svatá, po svatém přijímání, kdy jsme přijali Krista do svého srdce, to je příležitost si sednout a povídat si, vylít mu doslova své srdce a tehdy jsme skutečně intenzivně připraveni jak k naslouchání, tak i ke sdílení. Byl jsem pozván na mši svatou, slyšel jsem, přijal jsem Krista a povídám si s ním. A když přijde závěrečné požehnání, vstanu, abych přijal toto požehnání a šel do světa.

Klečení

V prvotní církvi bylo klečení symbolem pokání, hříšníka. **Dnes je to spíše postoj dobrovolné podřízenosti, vděčnosti a pokory, vyjádření: bez tebe, Ježíši, na to nemám; postoj lítosti, úcty a odevzdanosti.** Je to také **výraz soukromé modlitby**, při které se doporučuje klečet; též klečením **se klaním před eucharistií**. Každý z nás neustále bojuje s pýchou, která nás neustále doslova žene dál, jak jsme to dobře vymysleli, čekáme na pochvalu od druhých, já to dokážu sám apod. Pokleknutí je pravým opakem, je projevem pokory. Nejde o to, abychom vyhodnocovali, jak kdo klečí nebo neklečí, tak není moc zbožný, nebo ten klečí tak, že je to už moc zbožné... Všechno začíná při vstupu do kostela, kdy ponořím ruku do vody v kropence a **pokám v úctě a s pokorou před Boží tváří** a mám si uvědomit svůj křest, že „patřím tobě, Pane“, jsem dítě Boží, ale také „co jsem bez tebe“. Toto pokleknutí nemá být pouze jakýsi prázdný úkon, že to děláme automaticky, ale měli bychom tomuto gestu vdechnout život. Je to první úkon při pohledu do kostela. Je dobré tam dát svoje srdce a dovolit několika slovy, např. „věřím, že jsi zde přítomný“, nebo „klaním se ti“. Potom toto pokleknutí není prázdné gesto nebo jakási pokora, ale je to konkrétní pravda o mě, o mém vztahu k Bohu, a i tím to gestem rostu a připravuji se pro život, pro Boží království. Klečení je výrazem člověka, který není svobodný, ale **podřízený vůči někomu, kdo je víc než moje já.**